

MIKULÁŠ ŠTEFAN

*Odkaz
slunečnice*

MAITREA

Odkaz
slunečnice

Odkaz slunečnice

Mikuláš Štefan

MAITREA

KATALOGIZACE V KNIZE – NÁRODNÍ KNIHOVNA ČR

Štefan, Mikuláš

Odkaz slunečnice / Mikuláš Štefan ; ze slovenštiny přeložil Tomáš Stejskal. --

První vydání v českém jazyce. -- Praha: Maitrea, 2016. -- 204 stran

ISBN 978-80-7500-123-8 (brožováno)

615.8 * 577.337 * 615.8:577.337 * 615.851 * 13

– léčitelství

– energetický systém člověka

– energetická medicína

– psychoterapie -- duchovní aspekty

– příběhy

– pojednání

615.8 - Fyzioterapie. Psychoterapie. Alternativní lékařství [14]

Mikuláš Štefan

Odkaz slunečnice

Copyright © Mikuláš Štefan, 2014

Translation © Tomáš Stejskal, 2014

Illustration © Renata Oppeltová, 2015

Czech edition © MAITREA a.s., Praha 2016

ISBN 978-80-7500-298-3 (Epub)

ISBN 978-80-7500-299-0 (Mobi)

ISBN 978-80-7500-297-6 (PDF)

Modlitba, kterou vyjadřuji dík, se týká
vás všech: „Děkuji Ti, Stvořiteli, za lásku,
kterou mi dáváš skrze lidi a všechno živé,
a děkuji, že mi dovolíš dávat jim Tvou
lčivou milující energii.“

OBSAH

PŘEDMLUVA	1
ZÁDA	3
HIGHLANDER ANEB HORAL	7
EGYPT	17
SVÍČKA	20
MŮJ OTEC	24
JÚLIE	30
PRAHA	37
ROZVOD	47
LESNÍ PROCHÁZKA	54
VEVEŘIČKA	67
SETKÁNÍ - VYROVNÁNÍ	70
SLUNEČNICE	75
SOFIE A MICHAELA	79
MŮJ SYN	85
BEZVÝHRADNÁ LÁSKA	91
NEMAJETNICKÁ LÁSKA	95

ZUZANA	98
PÍSEŇ O BOHU	103
FRANCIE	108
MOJI BRATŘI	116
PĚTKO A LUBKA	121
NECHAT ODEJÍT	128
ÚSMĚV	137
ODKAZ RAKOVINY	146
STATISTIKA A GENETIKA	149
GO ZMŮŽE ODPUŠTĚNÍ	160
PIZZA	170
VZTAHY	176
NAŠI BLÍZGÍ - JAK ZAČÍT DEN A TVOŘIT	185
ODKAZ ZRCADLA	189
CIVILIZACE	191
ÚSPĚCH	193
ZÁVĚR	204

PŘEDMLUVA

RUKOPIS TÉTO KNIHY ležel dlouhá léta v ordinaci a já neměl v úmyslu jej vydat. Šlo o úvahy, myšlenky a hlavně odpovědi na otázky, které mi pokládali pacienti. Později jsem úryvky z textu předčítal příbuzným, přátelům, některým pacientům a blízkým lidem a měl jsem za to, že jej třeba nechám vydat v malém nákladu jen pro pacienty. Ale všichni ti lidé mě podporovali, abych knihu nechal vydat ve velkém – prý již četli spousty knih s podobnou tematikou, ale když je jim těžko, rádi by si přečetli text, jako je ten můj. A také tvrdili, že by se kniha měla dostat i mimo okruh mých pacientů. Lidé mají přece podobné otázky a já na ně několikrát denně odpovídám. Chtěl jsem, aby lidé tyto odpovědi v mé knize našli.

Občas se otázky nakupily jako sníh, napsal jsem hned několik kapitol naráz, ale potom přišlo nadlouho ticho. A zajímavé bylo, že kdybych býval chtěl, Oni mi nenadiktovali ani řádku. Někdy jsem si vzal volno a odhodlaně odešel do hor vyčistit si myšlenky, abych dokázal psát dál. Tehdy nepřišla ani čárka. Ani slovo, ani tečka. A pak za několik měsíců se mě na něco zeptal pacient nebo mi kamarád řekl nějaké slovo, a to nastartovalo několik dalších kapitol. Kniha se rodila tak intenzivně, že jsem ani nemohl pořádně jíst, spát a věnovat se každodenním činnostem. Myslím, že se tento proces psaní odrazil i na samotné formě. Někdy má text tvar příběhu, někdy vzpomínky či podobenství, někdy se zde prolíná několik časových rovin, mnohdy se znovu objevují a mizí postavy. Tato kniha se podobá řečišti, v němž všechny pramínky míří ke společnému cíli. I čtenář si může vybrat, kterým pramínkem se kdy nechá vést.

Leckdy jsem pochyboval, zda má vůbec smysl tuto knihu vydat, říkal jsem si, že už na tomto světě žilo mnoho mistrů, kteří řekli spoustu moudrých věcí, už bylo vydáno mnoho knih filosofů,

léčitelů, psychologů, psychiatrů, mnoho učenců se pokoušelo vzít lidstvo pod svou ochranu a ukázat mu cestu. Nebyl jsem si jistý, zda opravdu knihu vydat, zda bude mít skutečně význam. Ale dnes to vidím jinak. Pokud někoho probudím, byť by to byl jeden jediný, pokud náhle při čtení pochopí, že je skutečně krásná, svobodná duše propojená s veškerenstvím, která nikdy nezanikne, pokud pochopí, proč jsme na Zemi, jaký to má všechno význam, pak mělo smysl tuto knihu napsat, vydat a rozšířit mezi lidi.

Mnohokrát jsem si v ordinaci říkal, zda má moje práce smysl, když se mne tíž pacienti ptali po určité době na totéž, ač jsem jim vše opakovaně vysvětloval a věnoval jim svůj čas. Vyplatí se vůbec někomu něco říkat? Není to zbytečné plýtvání mou energií, pozorností a hlasivkami? Pokaždé se mi potvrdilo, že ne. Lidé potřebují čas. A potřebují okamžiky, při nichž být na zlomek vteřiny dokážou být tady a teď a uvědomí si ne v hlavě, ale hluboko v srdci, kým jsou. V onu chvíli se spojí se svou duší a pochopí, kdo jsou, proč jsou tu a jaká je jejich úloha na této planetě.

Postavy v této knize nejsou reálné, kromě hlavní, ta denně plní své poslání na Zemi. Pokud se v ní někdo pozná a těší ho to, ať si to vychutná.

Předkládám vám tuto knihu s láskou a přeji vám, abyste zůstávali ve světle.

Když se cokoliv, kdokoliv nebo jakákoliv životní situace objeví v našem životě, je to v souladu s naším plánem. Ať už je to jakkoliv těžké, protože jsme si to objednali, máme také dostatek prostředků a sil to řešit. Strach, beznaděj a obavy spálí tolik energie, že nevidíme řešení.

ZÁDA

BYLO ráno, něco přes sedmou, a já se chystal do práce. Byl jsem dětským lékařem, specialistou na plicní choroby. Miloval jsem své povolání, miloval jsem kontakt s lidmi, předávání lásky, humoru a vibrací. Hrozně rád jsem se na lidi usmíval a těšilo mě, když mi úsměv vraceli. Těšilo mne dennodenně dávat radost. A miloval jsem děti – to zaměstnání bylo tak pro mne v podstatě zaměstnáním snů. Když jsem zamykal, upadly mi klíče, sehnul jsem se pro ně a zády mi projela ukrutná bolest. Byla tak strašlivá, že jsem se nedokázal pohnout ani o píd. Poznal jsem tu bolest. Byla mi důvěrně známá. Prožil jsem ji před pěti sty šedesáti čtyřmi lety, když mi meč přesekl páteř. Navzdory takřka nesnesitelné trýzni jsem se donutil pohnout, narovnal jsem se a krok za krokem se šoural do práce. Nějaký čas jsem bolest vydržel. Nic jsem s tím nedělal, nešel jsem ani na vyšetření. Prostě jsem dál pracoval. Věděl jsem, odkud se bere, věděl jsem, že se tímto způsobem ozývá minulost.

Paradoxní nicméně je, že pacienty a lidi kolem sebe učím, že minulost neexistuje, neboť vše je tady a teď. V tomto smyslu ale minulost existuje. Lidské zákony je možné obejít, máte-li štěstí, ale duchovní ne. ***Všechno, co jste kdy vyslali, se vám vrátí.*** Tělo emocionální, astrální, mentální i karmické si pamatuje své minulé bolesti a rány a pomalu je přenáší do každého dalšího fyzického těla. Pracoval jsem ještě měsíc, ale poté mě neutuchající utrpení donutilo jít na vyšetření. Kolega neurolog mě okamžitě poslal domů a zakázal mi pracovat.

Za dva týdny se objevil člověk z vedení nemocnice i s právníčkou a položil přede mě prázdný papír k podpisu. Měl jsem dát výpověď, prý bude lepší, když to udělám já, a ne nemocnice. Nešlo jen o moji chorobu, byly tam i další okolnosti, jako třeba léčení,

věděl jsem, že se mne už delší dobu chtějí zbavit. Po osmi letech jsem zase o všechno přišel, o všechno, co jsem miloval, co mne naplňovalo a čemu jsem věřil. Přišel jsem o zaměstnání, o vztahy a zdraví. Bylo zajímavé pozorovat, jak se opakují dějiny – ačkoliv jsem věděl, že v podstatě nic takového neexistuje. Přišel jsem o všechno, co mne naplňovalo. O osm let dříve jsem ztratil práci, zázemí a přátele, spolužáky, rodinu a za pár měsíců i člověka nejmilovanějšího – svého otce. Nyní se odehrálo totéž během pár měsíců. Ztratil jsem nadto svoji babičku, která mě odmalicka vychovávala, a když jsme neměli čím topit, zahřívala mě vlastním tělem.

Jste tu již milióny let, abychom pomáhali lidem, jemně je usměrňovali a dávali jim, co si přejí. Lidé jsou ale majetnickí, chamtiví, nenasytní, nespokojení, nevděční, nepřátelští, vedení příliš silným egem. A my to víme a víme i proč. Chápeme, že jsou v těchto tělech, aby se učili a vyvíjeli. Navzdory času, který jsme zde prožili, navzdory tomu, že vidíme, vnímáme a známe jejich charakter a reakce, vždy nás bolí a zarmucuje, když zažíváme další a další důkaz toho, že tomu tak skutečně je.

Můžete si vychutnávat a užívat vše, co vám bylo dáno, a radovat se z toho, ale mějte na zřeteli, abyste tím neomezovali druhé, neranili je, nebo jim tím neubližovali. Myslete na svou svobodu, ale i na svobodu jiných, na svou integritu, ale také na integritu jiných, na svou intimitu, ale i na intimitu jiných, na svou identitu, ale rovněž na identitu jiných. Myslete na své zájmy a radost, ale nezapomínejte na zájmy a radost jiných.

Proste o to, co si přejete, tak, aby se stalo to nejlepší pro všechny zúčastněné. A nerozhodujte se za jiné, nerozhodujte o tom, co je pro ně to nejlepší, protože to nevíte. A myslet si je málo. Akceptujte a respektujte jejich svobodnou vůli, jejich potřeby a názory. Možná se mylí a ublíží si, možná nechtíc i vám. Oni však tuto zkušenost potřebují, jako ji potřebujete i vy. Právě tato zkušenost a vzpomínky na ni vás možná napříště zastaví, když se budete snažit někoho ovládat, vlastnit, unucovat mu své názory, očekávat, že s vámi musí souhlasit, a pokud tak neudělá, hledat chybu a vinu v něm bez toho, abyste se zamysleli sami nad sebou.

HIGHLANDER ANEB HORAL

MÉ ZDRAVĚ SVALNATÉ, krásně formované tělo se tyčilo vysoko nad člověkem, který klečel přede mnou skloněný. Třímal jsem meč, který měl více než patnáct kilo, držel jsem jej jednou rukou a obratně s ním nakládal. Byl jsem mistrem umění cesty meče. Věděl jsem, že teď už stačí mžikem celou věc ukončit. Stačilo jednou máchnout zbraní. Ten člověk už dlouho působil bolest mně, mé rodině i mému lidu. Problesklo mi hlavou, jak jsme spolu trávili dětství, prožili nespočet krásných chvil a bývali nejlepšími přáteli. Až do chvíle, kdy se můj přítel náhle změnil, obrátil se proti mně a stal se mým úhlavním nepřítelem. Kdybych švihnul mečem, mohlo by to být u konce. Lidé kolem mě očekávali, že provedu svůj obvyklý pohyb a vše rázně skončím.

Hlavou mi proběhly myšlenky na odpuštění, jak se má odpouštět, nechat jít a vykročit dál, i na to, co mi říkával otec – násilí vždy plodí další násilí, ale někdy není jiná možnost. Představil jsem si, jak bych spustil meč a nechal toho člověka jít. Možná by se všechno změnilo. Možná by přestal být mým nepřítelem a znovu bychom byli kamarádi jako před lety. Napadlo mne, že když to ukončím, válka bude pokračovat. Jeho syn bude pronásledovat mého syna, a tak to půjde až donekonečna.

Pomalou, velmi pomalu jsem svěsil meč. Naklonil jsem se k muži pode mnou a pravil: „Mám tě radši, než si myslíš.“ Otočil jsem se k němu zády, podíval se na svůj lid a usmál se.

Díky svému daru jsem přesně věděl, co se v té chvíli přihodí. Ten dar mám už celá staletí, tisíciletí. Dar číst lidem myšlenky a vnímat, co se stane. A také dar najít, vnímat příčinu onemocnění lidí a změnit ji tak, aby se uzdravili. Celou věčnost svých schopností využívám a pomáhám tak lidem. V lidech to vyvolává smíšené pocity – někteří mne za to uctívají, jiní se mne strašlivě bojí.

Mám respekt, a proto na mě útočí. Je pro mne vždy těžké na tyhle impulzy reagovat, rozhodnout se, jak se mám zachovat. V té chvíli jsem však byl přesvědčený, že jsem se zachoval správně. Spustil jsem meč, otočil se a pomalu jsem kráčet od těla, od člověka, který tam klečel skloněný a zraněný. Přesně jsem věděl, co se stane.

Hlavou mi blesklo, že syn už je připravený. Předal jsem mu vše, aby mohl ochránit matku, sebe a svůj lid. Předal jsem mu tajemství léčení, předvídaní, komunikace s anděly, duchem země, vzduchu a vody, naučil jsem ho ovlivňovat počasí, zvěř i myšlení lidí. Syn to koneckonců přirozeně zdědil po mně. Nepotřeboval jsem ho učit příliš, jen jsem ho trochu usměrnil a ukázal mu možná úskalí a ta největší nebezpečí. Vysvětlil jsem mu, jak si při pomoci druhým neublížit, jak se očistit od nepotřebných energií, jak se znovu nabít a neočekávat, že se mu lidé odvděčí. Vyložil jsem mu, jak v lidech vidět víc, než mu ukazují, jak je poznat víc, než oni poznají sami sebe, i to, jak navzdory jejich přístupu zůstat sám sebou a s láskou jim odevzdávat svůj dar. I já jsem v tom člověku před sebou viděl víc, než mi ukazoval. Věděl jsem, že mne má rád, že jsme kamarádi od malička a že ani jemu se nelíbí, co se mezi námi stalo. Ale věděl jsem, že ho vede ego, nespoutané, agresivní, násilnické ego. Chtěl mi ukázat, že je silnější, lepší a schopný sebrat mi vše, co mám. Ale k čemu je sebrat někomu vše, co má? To přece nikdo nedokáže. Můžete si to nakrátko vychutnávat, ale pak o vše přijdete tak jako tak. Dříve či později o to přijdete určitě.

To všechno se mi honilo hlavou a věděl jsem, že ani ne za vteřinu ucítím ukrutnou bolest v zádech způsobenou člověkem, kterému jsem dříve naprosto důvěřoval. A přesně to se stalo. Za několik vteřin jsem ucítil úžasnou bolest v zádech. Cítil jsem, jak mi meč pronikl do těla. Navzdory masívnímu, dobře stavěnému,

krásnému tělu projel meč až k páteři. Přetál ji. I přes hrozivou bolest jsem se ještě byl schopen otočit a ukončit to, co jsem neukončil před pár vteřinami. Teď už jsem neměl na vybranou, musel jsem to vykonat. Můj přítel měl za to, že když mne sekne do páteře, znemožní mi se hýbat, a bude konec. Ale já použil svůj typický chvat, který jsem sám vymyslel. Obratem jsem si přehodil meč do levé ruky a provedl, co jsem nechtěl, co odporovalo mému přesvědčení. Ukončil jsem to.

Přítel klesl mrtvý na zem a já vnímal, jak i ze mě vyprchává život. Vnímal jsem, jak mě drží moji blízcí a doufají, že přežiju. Dosud jsem si vždycky poradil, dostal jsem se z každého zranění, pomohl jsem vždy sám sobě tak, jako jsem pomáhal druhým. Tentokrát však meč vniknul příliš hluboko, věděl jsem, že pro tento život tu končím. Byl jsem klidný, vyrovnaný a vděčný za vše, co jsem dosud stihnul a zažil, vděčný za všechny zkušenosti. Určitě jsem napáchal i chyby, ale ty mne jen posilnily, poučil jsem se z nich a vedly mne na cestě dále. Získal jsem zkušenosti, které mě v příštím životě chránily. Klesl jsem na zem a cítil, jak opouštím tělo. Viděl jsem lidi kolem sebe, strach i bolest v jejich očích, viděl žal a smutek a vnímal jsem je – můj dar, díky kterému jsem vždy věděl, co cítí druzí, ještě stále fungoval. Vždy jsem vnímal atmosféru kolem sebe. Navzdory bolesti jsem se usmál a řekl to, co už mnohokrát předtím: „Mám vás radši, než si myslíte.“

Naráz jsem otevřel oči a došlo mi, kde jsem. Mé krásně formované, štíhlé a zdravě svalnaté tělo leželo vysoko v horách na trávě a všude kolem bylo absolutní ticho. Uvědomil jsem si, že za pár hodin už budu opět pomáhat lidem. Rozhlížel jsem se a vnímal úžasnou krásu přírody kolem. Vždy jsem miloval přírodu a hory a vždy jsem rád chodil tam, kam patřím. Odnepaměti jsem žil

vysoko v horách, a proto jsem dostal i své jméno – Horal. Moje křestní jméno bylo Samuel, ale přátelé mne vždy oslovovali Horal nebo Highlander. Vždy jsem byl velmi citlivý, jemný a zranitelný a zároveň příliš tvrdý na sebe i své okolí.

Přemýšlel jsem o lidech, kteří mě za pár hodin měli potřebovat. Přesně jsem věděl, co přijde a koho to o čtvrté odpolední uvidím.

Věděl jsem, že to bude žena, s níž mne spojuje opravdová nadčasová láska, taková, co přežije století, tisíciletí, dokonce i miliony let. Věděl jsem, že ji znovu spatřím. Od chvíle, kdy jsem opustil tělo, uplynulo přesně pět set šedesát čtyři let. Nechal jsem tehdy po sobě manželku a syna. Byl jsem si jist, že se oba o sebe navzájem postarají. Proto jsem umíral spokojeně a s úsměvem na rtech. Ležet ve vysokých horách u modrého jezera a připravovat se na to setkání bylo nádherné. Věděl jsem, že je na tom zle – duchovně, duševně i tělesně. Věděl jsem, že mne bude stát hodně úsilí pomoci jí, posbírat ji a znovu ji dát na cestu, jako už tolikrát v předešlých životech. Vzpomínal jsem na všechno pěkné, co jsme spolu zažili, pomyslení na naše nadcházející setkání bylo vzrušující. Naučil jsem ji mnoho věcí, mnoho z daru, který jsem měl. Byl jsem zvědavý, zda si z toho bude něco pamatovat, či si vůbec něco bude pamatovat. Pro lidi je lepší si nic nepamatovat. Když se všechno vymaže, mohou pokračovat čistí dál, a netuší, kdo jsou lidé, kteří je obklopují v tomto životě. Někdy může být velmi těžké setkat se s někým, koho jste měli rádi a komu jste věřili a on vás zabil, ale potkáte ho. Dřív či později se určitě setkáte, až dokud nenastane vyrovnání. S tou ženou jsem si neměl co vyrovnávat. Milovali jsme se vroucně tisíce let, a tak jsem byl plný očekávání, zda si bude na naši společnou historii pamatovat.

A byl jsem také trošku zmatený, nevěděl jsem, jak se zachovat, jak se ovládnout, abych ji neobejmul, nepolíbil a neřekl: „Neumíš

si představit, jak jsem šťastný, že se setkáváme i v tomto životě.“ Někdy je těžké vidět, vědět, a mlčet a nereagovat. Vzpomněl jsem si, jak jsem se ptal otce: „Jak se dokážeš ovládnout, když na tebe útočí, provokují tě a ubližují ti? Když vykládají lži, nespravedlnosti, a ty jen mlčíš.“

Odpovídal mi pokaždé stejně: „**Když nejvíc cítíš, že bys měl promluvit, musíš zůstat zticha.**“

Můj otec se tehdy choval jako rozený buddhista, byť jsem si byl jistý, že o buddhismu nemá ani tušení. V době a v místě, kde žil, byly totiž podobné věci nejen neznámé, ale dokonce zakázané a cenzurované. A stejně tak i lidé s darem, jaký mám já. Otec však myslel, cítil, žil a choval se přesně podle principů buddhismu. Měl jsem ho neskutečně rád, obdivoval ho a respektoval, a to ačkoliv na mne nikdy nevztáhl ruku ani mi nic nezakazoval, ani nepřikazoval. Jen mi ukázal cestu, tak jako já lidem kolem sebe. Ukážu vám cestu, naučím vás chodit, ale jít musíte sami.

Bylo načase se zvednout a vyrazit dolů do civilizace. Miluju to místo, naprosté ticho ve výšce nad dvěma tisíci metry, kde už nejsou ani ptáci. Miluju pocity, které ve mně probouzí, a sílu, již zde načerpám a s láskou odevzdávám lidem a všemu živému. Miluju to, co dělám, a dělám to s láskou. Když jsem byl ještě dítě, jeden mistr mě varoval: „Lidé ti často ublíží svým nepochopením. Připrav se na to, zvykni si a pak to bude méně bolet.“ Je velmi těžké zvyknout si na ústrky nejbližších, v podstatě i všech ostatních. Pomalu jsem vstal, ještě jednou se rozhlédl kolem a jako vždy jsem poslal textovku těm, které mám rád a na které mám kontakt. Psal jsem, jak je miluju, jak na ně myslím a jak je mi líto, že nemohou být se mnou. Je to paradoxní – zbožňuji samotou, a přitom nejsem rád sám. Nedokážu si vychutnat přírodu, jídlo, hudbu ani atmosféru, pokud to není s kým sdílet. V dnešní době už to je snadné, díky textovkám,

emailu a jiným vymoženostem můžu být sám, a přece ve společnosti lidí. Zvolna jsem sestupoval do údolí. Tam jsem nasedl do auta a vyrazil k domovu.

Bylo za pět minut čtyři, za pět minut mi měla jedna známá – profesorka – přivést dvě krásky. Jedna z nich měla být právě ta, s kterou jsme spojení už tisíce let a kterou jsem velmi mnoho naučil. Byl jsem připravený, věděl jsem, že mne potřebuje víc, než sama tuší. Ještě stále jsem nevěděl, jak se zachovám, ale nepouštěl mne humor, koneckonců moje spontánní reakce vždy ostatní bavily. Někdy došlo k nedorozumění, dokonce si někdy ženy myslely, že s nimi flirtuju. Jsem však opravdu naivní a věřím, že je správné zpříjemnit druhým den tím, co jim povíme a jak jim to povíme. Jsem otevřený, spontánní a plný lásky a miluju lásku odevzdávat lidem okolo sebe a každému, s nímž se setkám. A toho dne jsem ji chtěl odevzdat těm třem ženám, které potřebovaly moji pomoc, a jí zvláště. Byl jsem připraven a věděl jsem, že budu reagovat přesně, jako mám reagovat, že zase přijde to nejlepší. Tak to říkám i pacientům – nic není náhoda, vše se děje ve správný čas a správným způsobem. Věděl jsem, že se stane to nejlepší. Byl jsem připravený.

Ozvalo se zaklepaní, otevřel jsem dveře a vešly tři dívky. Jedné z nich jsem se zahleděl hluboko, hluboko do očí a vnímal ji. Byl jsem si jist, že už v tu chvíli ke mně cítí opravdovou lásku. Usmál jsem se a prohodil: „Vidím, že nás čeká pět zajímavých dní.“

Profesorka na tu kočku ukázala a řekla: „Dej ji do kupy, máš na to pět dní.“

Usmál jsem se a řekl: „To zvládneme.“ Tuto větu jsem pověděl už nespočetněkrát. Pokud všechny okolnosti a všechny související faktory dovolily, vždycky jsem to dodržel. Koneckonců, nezáleželo jen na mně. A to učím lidi – má to být vždy spolupráce.

Lidé odjakživa obdivovali můj pohled a mé oči. Od dětství tvrdili, že jde o mou nejsilnější část, že když na ně pohlédnu, jako bych jim viděl až do hloubi duše. Jako bych je provrtával, věděl o nich první poslední. Raději jsem vždy o tom mlčel, protože kdybych jim prozradil, že to není jakoby, ale že je to skutečnost, vím, jak by reagovali. Smíšeně. Někteří by to uvítali, obdivovali a potřebovali, ale jiní by se mne báli. Lidé se z různých důvodů bojí být otevření a upřímní. Třeba proto, že na upřímnost mnohokrát doplatili a bolelo je to natolik, že se někdy v dětství naučili skrývat své pocity a potlačovat svou spontaneitu.

Tomu dobře rozumím. Dělavám koneckonců totéž. Nikdy nehovořím o svém daru otevřeně a nikdy ho nevnucuju jiným, ale věřím a potvrzuje se mi to tisíciletí, že se vždy děje jen to nejlepší. A jak to náhle někdo potřebuje, vytvoří se okolnosti a podmínky, abych mu to mohl odevzdat. Ale v mém kraji v té době to nikdo neuznával, právě naopak. Vždyť je známo, že z podobných darů měli lidé ohromný respekt od nepaměti, pálili čarodějnice, pronásledovali lidi, jako jsem já, a přitom vyhledávali a potřebovali jejich pomoc. Pět set šedesát čtyři let, to bylo něco...

Znovu jsem se potměšile usmál a řekl: „Tak kdo bude první.“ Lehla si na lůžko a já věděl, že nás oba zasáhl příliv energie. Úžasná síla znásobená láskou trvajícím tisíciletí. A byl jsem si jist, že za pět dní bude děvče v pořádku.

Dítě se nadšeně, se skutečným zájmem podívalo do mých bluboce modrých, láskyplných, a přece pronikavých očí a řeklo: „Je tak vzrušující, když mi odhaluješ tajemství tohoto světa a jiných světů. Pověz mi prosím nějaké další tajemství.“

Usmál jsem se a vážným hlasem odvětil: „Tajemství neexistují, Bůh před námi nic neskrývá. Existují odkazy. Bůh chce, abyste si vychutnali a těšili se ze všeho, čím vás obdařil a požehnal. Otázka je, zda jste dost bdělí a otevření tyto odkazy zachytit, pochopit, přijmout, a dokonce konat v souladu s nimi. Odkazy přicházejí vždy, bez ustání, a Oni s vámi chtějí s láskou spolupracovat. Buďte bdělí a otevření. Nemusíme si brát na mystické tajemství dostupné jen vyvoleným, protože jsou dostupná všem, co jsou otevření, připravení, dozráli, a je to pro ně to nejlepší. Nejsou lepší a horší, jsou zralí a méně zralí. Prací na sobě, přijetím situace, lekcí, s radostí a láskou stoupáme a jsme stále zralejší a zachycujeme stále víc odkazů. Když podle nich konáme, protože je chápeme a přijímáme, sami se otevřeme a rozšíříme kanály.“

EGYPT

STÁL JSEM NAD NÍ a vzpažil svoje svalnaté ruce, abych jako již nesččetněkrát přivolal pomoc a energie a odevzdal je lidem, všemu živému i neživému a životním událostem. Vnímal jsem ji i její myšlenky, horečně přemítala, odkud mne může znát. Vidí mne přece poprvé v životě. Odkud se tedy berou ty silné pocity zamilovanosti, vroucné lásky, oddanosti a citů, které překonaly tisíciletí? Dotknul jsem se jí, a v té chvíli jako bychom se posunuli tisíciletími nazpátek. Musel jsem se pousmát, vnímal jsem její myšlenky a v nich představu dlouhého, krásného, něžného, a přece vášnivého milování. Snažila se ten obraz zahnat, říkala si, nemysli na to, povídali ti přece, že umí číst myšlenky. V ten moment došlo k obrovskému přenosu energií a já si byl jist, že tato žena bude za pět dní v pořádku. Přemístili jsme se takřka o dva tisíce let nazpátek...

Býval jsem tehdy veleknězem a zasvěcoval lidi. Zasvěcoval jsem je do tajů léčení, vnímání myšlenek a pocitů, nacházení příčin onemocnění a ovlivňování počasí a událostí ve světě. Zasvěcoval jsem vyvolené. Moje postavení mne zavazovalo nemít vztahy. Ona byla mladá, nesmírně krásná a přitom moudrá, inteligentní, vzdělaná, talentovaná a lačná vědění. Celé roky jsem ji učil a zasvěcoval. Odhaloval jsem jí tajemství, která běžným lidem nejsou přístupná. Ne však z důvodu, že by to byla skutečná tajemství. Opravdová tajemství neexistují, existují odkazy, které buď vnímáme, nebo ne. Utajované to je jen kvůli tomu, aby to nebylo nikdy zneužité proti lidstvu. Dívka byla dcerou faraona, a tím se stala automaticky vyvolenou. Když jsem na ni vložil dlaně, vnímal jsem všechno, co jsme spolu dříve prožili, a bylo mi jasné, že ona to vnímá také. Neuměla si ale jasně vzpomenout, odkud to přichází, jak to, že na to myslí, a jak to, že se jí v hlavě

zjevují ty obrazy a scény, dokonce i atmosféra, jež mezi námi byla. Byla to vroucná, oddaná, skutečná láska, nesobecká, která překoná tisíciletí.

Dotknul jsem se jí a vnímal její tělo, tak silný vztah jsem dosud s žádným pacientem nevnímal. Když se pacientů dotýkám, přestávám být člověkem, vnímám jejich bolest, myšlenky, choroby a trápení. Ale už v nich nevidím muže ani ženy. Znovu jsem se ale usmál, protože ona se stále pokoušela zaplašit myšlenky na vroucné a divoké milování.

Před dvěma tisíci let jsem jí toho opravdu hodně naučil. Celé hodiny se ptala a já dlouze a co nejobsáhleji odpovídal. Učil jsem ji dlouhá léta a náš vztah pozvolna přerůstal ve fyzickou lásku. Nikdy jsme spolu nemohli být jako jiné páry, ale právě to naší lásce dodávalo zvláštní vibrace a napětí. Jako velekněz jsem připravoval vyvolené lidi po každé stránce na to, aby zvládli svou úlohu. Možná právě to dávalo našemu vztahu ten neobyčejný lesk, vibrace a napětí. Když jsem dostal ke vzdělávání devítiletého chlapce, kterého jsem připravoval na úlohu v tomto životě, vychovávali a připravovali jsme ho společně, jako by to byl náš syn. Připravoval jsem je mentálně, emocionálně, duchovně a fyzicky. Učil jsem je a cvičil v tom, co dnes známe jako tai-či, čchi-kung, kung fu, aikido a jógu. Byly to krásné hodiny, dny a roky, strávené spolu. A napětí mezi námi, které způsoboval její obdiv a úcta ke mně, dodávalo našemu vztahu často erotický náboj. A když dítě zaspalo, vychutnávali jsme si společné chvíle naplno. Oba jsme měli dokonale pružná, svalnatá, ladná těla. Ona představovala ženskou krásu, moudrost a sebejistotu a já mužskou sílu, rozvážnost, čestnost, statečnost, sebeovládání a odvalu. Požitek znásobovala nejen naše krásná těla, ale hlavně vroucné a oddané city, které nás spájely. O tomto období dítěte nemá svět žádné záznamy, jen domněnky. Pro nás tři to bylo

nejhezčí – nejrůcnější období. Měli jsme ho jedenadvacet let. Až do doby, kdy byl úplně připraven splnit svou úlohu na této zemi. Oba jsme ho vroucně milovali. Dítě i ona měly mnoho otázek a já jim vždy s láskou, trpělivě a moudře odpovídal. Věděl jsem, že to všecko má smysl.

Ona představovala ženskou božskost a já mužskou. Když se na nás někdo podíval, viděl v nás ideální pár. Navzdory tomu jsme nebyli pár v lidském slova smyslu. Střetávali jsme se znova a znova, v každé inkarnaci. Ne, neměli jsme si co vyrovnávat, spájela nás vroucná, skutečná, hluboká láska.

Zvenku může být tma, světlo má vycházet z nás a vyzařovat do našeho okolí.

SVÍČKA

SEDĚLI JSME SPOLU v hlavním chrámu velekněze. Desetileté dítě se mi zahledělo hluboko do očí a zeptalo se: „Když děláš to nejlepší a dáváš ze sebe to nejlepší a navzdory tomu jsou k tobě lidé nevrlí, nevděční, hrubí, urážejí tě a útočí na tebe, jak se s tím vyrovnáš? Jak v takových chvílích myslet a jak se chovat, aby nám to neublížilo? Tebe to nebolí? Nezlobíš se na ně?“ Zahleděl jsem se na nesčetné množství svíček v chrámě uložených ve svícnech, podíval jsem se dítěti do očí a z mých hluboce modrých očí sálala čistá láska. Když jsem promluvil, hlas jsem měl vážný a přece plný lásky.

„Ano, na chvíli mě to zarmoutí. Ale podívej se, jak se chová svíčka. Má se svíčka neustále bát, že ji zapálí? Co když přijde den, kdy si někdo vzpomene, že ji potřebuje? Byla stvořená a vymyšlená, aby přinášela světlo, teplo a naději. Dokonce může i očistit negativní energie v místnosti, zalepit obálku a posloužit jako pečeť. A měla by hořet vždy, když někomu pomáháme, při léčení a vždy, když mluvíme o duchovních věcech. Pokud si může vybrat emoce, je lepší, vybere-li si radost, spokojenost a zádostiučinění. Když shoří, splnila svou úlohu, vykonala ji nejlépe, jak mohla, navzdory nebo díky podmínkám, v kterých svítila. Ať už byl kolem úplný klid nebo průvan, pořád dávala světlo, teplo a naději. Má být smutná nebo ublížená, že shoří? Má snad nenávidět toho, kdo ji zapálil, toho, kdo ji použil na to, nač byla stvořená? Ano, může. Ale tím si jen znepríjemní čas, dokud hoří. Anebo může s láskou a radostí poskytnout to, co od ní očekávají. Dokonce může být vděčná, že její služby byly potřebné a mohla je poskytnout s láskou. Možná těsně před koncem, když zjistí, že shořela s hněvem, bude jí to líto. Bude si přát vrátit čas a hořet s láskou a vděkem za to, že byla zapálená. Pak se naučila,

jak právně hořet. A pokud ještě bude mít možnost, řekne ostatním svíčkám, jak krásné je hořet s láskou. Pokud to neodevzdá, nejen že si nebude pamatovat to, co se naučila, ale nikdy se už nevrátí. Další svíčky budou ulité z jiného, dalšího vosku.

Je zdravé si uvědomit a neustále se ptát – Jak hoří moje svíčka? Jak hoří dnes? Jak hoří teď? – a pokud ne s láskou, oddaně a s radostí, změnit to, dokud ještě vůbec hoří. Někdo kolem projde a rozvíří vzduch, otevře okno nebo dveře a udělá průvan, křičí, je nespokojený, vyvolává konflikt a ruší náš plamen. Zvolme si i tehdy plamen lásky, radosti a spokojenosti a nechme ho hořet dál, dokud nedokončí své poslání.“

Podíval jsem se na něj láskyplným, pro mne typickým pronikavým pohledem, při němž víte, že vidím nejen do hloubky vaší duše, ale že ten pohled přestupuje věky, a pokračoval jsem:

„A co svícen? Má být smutný a plný strachu a beznaděje, protože v něm neustále shoří další a další svíčka? Má s nimi cítit, plakat nad každou svíčkou, neboť on ví, jak skončí? Má být dokonce nahněvaný, protože vždy shoří a takto ho opustí? Nebo je má s láskou a radostí držet vzpřímené, držet je pohromadě a poskytnout jim prostor, aby hořely až do konce. A říct si – pomohl jsem další svíčce shořet důstojně až do konce. Oddaně, s láskou, radostí a vděkem posloužit a naučit se při tom vybrat si tyto pocity. To je to, co si svícen trénuje, vždy když do něj vloží další svíčku a zapálí ji. Na to byl přece vymyšlený a stvořený.

Pokud je stále klid, bezvětří, svíčka nikdy nezjistí, že dokáže hořet i v průvanu a nadále plnit své poslání, navzdory tomu, že se hýbe vzduch. Nikdy nezjistí a nenaučí se, že je dost silná a že její plamen je plný lásky a tepla, navzdory tomu, že se změnilly podmínky. Shoří a nemá tušení o svých možnostech, schopnostech

a síle. Úplně bezvětrí ji nenaučilo, jak se přizpůsobit a změnit směr, ohnout se, když je prúvan. Když se vzduch nehýbe, nečistí se, neodfouknou se staré nánosy a nepřijde nic nového, ke svíčce nepřijde kyslík. Pokud hoří dost dlouho, spotřebuje ten starý a zhasne předčasně, protože jí kyslík došel. Proud vzduchu donese svíčce další kyslík, naučí plamen přizpůsobit se a živí ho a umožní svíčce hořet dál až do úplného konce, tak jak si to svíčka přála. Pokud se plamen nepřizpůsobí a klade proudu vzduchu odpor, nezesílí, zhasne předčasně a svíčka nesplní svoje poslání. Možná ji vyhodí, možná ji zapálí znovu a bude mít možnost použít naučené, přizpůsobit se, neklást vzduchu odpor a splnit své poslání. Jen pokud se naučí, poučí a přijme proud vzduchu jako to nejlepší pro ni a přizpůsobí svůj plamen.“

Podíval jsem se na dítě a uviděl, jak se mu po tváři kutálejí slzy dojetí.

Odejde-li náhle milovaná osoba, navzdory tomu, že je těžké to přijmout, nejlepší cesta je vyrovnat se s tím a uvědomit si, že to byla volba a cesta její duše. To její duše si vybrala všechny podmínky této inkarnace – od křestního jména, místa narození, rodičů a prarodičů, přes partnery, školky, školy a povolání, až po způsob opuštění svého těla. A každá smrt nás učí, jak žít, pokud jsme naživu. Pomůže nám, když si uvědomíme, že duše je konečně tam, kam patří a kde toužila být. Nás to bolí jenom proto, že jsme toho ještě tolik chtěli říct, zažít a sdílet s tou osobou, a v tomto životě a v tomto těle to už bohužel není možné. Je to těžké, v těchto chvílích nám pomůže jen to přijmout, smířit se s tím a s láskou nechat duši odejít. Tím, že ji neustále

opлакáváme, je nám líto, že tady není, díváme se na její fotky a videa a vzpomínáme, ji neustále voláme zpět a bráníme jí odejít do světla. Není to lehké, ale těšme se, že již má klid, mír a zažívá čistou lásku. A myslíme na to s radostí, potkáme se v dalších a dalších životech. Láska mezi námi nám to zabezpečí.

Vychutnejte si každíčkou chvíli. Ať už jste sami, nebo s někým, ať děláte cokoli, buďte bdělí a přítomní, neboť to trvá opravdu jen chvíli. Když je to pryč, bolí nás to a chybí nám to, a to nejen proto, že to už nemáme, ale především proto, že je nám líto, že jsme si to neuvědomovali a dost nevychutnali, když jsme to ještě měli.

Paradoxem je, že čas neexistuje, ale přesto jej potřebujeme nejvíc.

MŮJ OTEC

BYLO ZA PĚT MINUT PŮL DEVÁTÉ. Seděl jsem na lavičce v nemocnici a cítil strašlivou bolest na hrudi, v celém těle, duši, v každické buňce. Když mi před třemi hodinami kolegyně řekla, že je otec stabilní, odešel jsem si jen na chvilku odpočinout domů. Byl jsem po noční unavený, vyčerpaný a vystrašený ze zprávy, kterou jsem dostal – že mám jít domů, protože otec odpadl. Snažil jsem se uvolnit a odpočinout si, ale nešlo to, tak jsem se vrátil do nemocnice. Na chodbě mi doktorka oznámila, že přes veškerou snahu otec skonal. Během okamžiku mě opustila všechna síla a sesunul jsem se na lavičku. Navzdory dobře trénovanému, svalnatému tělu jsem se neudržel na nohách. Rozhostilo se prázdné, bolestivé a šokující ticho. Byla neděle večer, chodba byla jako vymetená, všechny návštěvy už byly pryč. Všude bylo pusto. Vedle mě stála teta a její manžel, s nimiž jsem měl krásný milující vztah, a drželi mě za ruku. Já ale necítil nic než šokující prázdno. Už jsem nevnímal ani to, když se mě doktorka ptala, zda ho ještě chci vidět, a říkala, že leží na posteli v pokoji, kde zemřel. Jen jsem tupě zavrtěl hlavou. V hlavě se mi velmi živě přemílalo všechno, co jsme spolu zažili od mého dětství až doteď. Jak mě brávil v neděli na dlouhé procházky do lesa, do polí a kopců, jak mě učil, z kterých mraků zaprší. Jak se snažil chránit mne před zlobou a lidskou závistí, jak velmi se trápil, když jsem onemocněl.

Byl jsem pro otce vším a nesmírně jsem ho miloval. Snažil jsem se myslet na to, co jsem říkával pacientům už celou věčnost – jak přijmout, co je, smířit se s tím, naučit se, získat zkušenost a nechat odejít. Vzpomněl jsem si na večer před dvěma tisíci let, když jsem o tom mluvil v chrámu. Učit jiné bylo příjemné, ale má vlastní zkušenost mi rozdírala duši, bezmocnost bolela o to víc. Za všechna tisíciletí jsem pomohl miliónům lidí. Používal jsem

své oči, ruce, vyzařoval jsem léčebnou sílu celým svým tělem a svou přítomností a vždycky to pomohlo. Ovládal jsem všechny čtyři živly tohoto světa – vodu, oheň, zemi i vzduch, a nadto jsem byl lékařem, vždycky jsem věděl, co, kdy a v jakém množství pacientům podat. Teď bylo jen děsivé prázdno a ukrutná hluboká bolest ze ztráty a bezmocnosti. Proč mé schopnosti teď nefungují? Proč nefungují u mého vlastního otce, člověka s velkým Č, kterému jsem byl vděčný za tolik věcí, které mi docházely až v onu chvíli? Vždyť jsem věděl, že otec opakovaně tvrdil, že odejde ve třiasedmdesáti.

Pár měsíců před smrtí mi vyprávěl, že se mu nikdy nezdálo o otci, ale noc předtím ho viděl na zahradě, jak ho volá k sobě. Dobře jsem věděl, co to znamená, ale nemohl jsem, nesměl jsem zasáhnout. Je správné respektovat svobodnou volbu duše. Věděl jsem, že jakmile se objeví naši milovaní, co už jsou po smrti, znamená to, že nám přišli pomoci odejít do světla. ***Přicházejí nás uklidnit, usměrnit a doprovodit, kam patříme, když opustíme své tělo.*** Jsou to vždy duše našich milovaných, kteří už zemřeli. Přijdou si pro nás v takové formě, v jaké si je pamatujeme z našich nejhezčích společných časů. Jsou to vždy lidé, kteří jsou nám v tomto životě nejbližší. Bylo mi proto jasné, že otec brzy skoná. Jakže to učím lidi? Vždy se děje jen to nejlepší, to, co potřebujeme, jak to potřebujeme a kdy to potřebujeme. Ale v dané chvíli tomu nerozumíme a neumíme to přijmout.

Vždy jde o dohodu mezi dušemi. Prožijeme spolu jisté období, vyměníme si city a zkušenosti, a až přijde čas, přesuneme se do jiných dimenzí. Přesuneme se tam, kam patříme – domů. Tento okamžik bychom měli oslavovat, ne oplakávat. Konečně jsme doma, všemu porozumíme a odhalí se nám celý

plán a smysl toho, co jsme v životě udělali i neudělali. Toto prozření nás osvobodí od bolesti, trápení, výčitek svědomí a strachu; tím jsme svobodní a zažijeme pravou lásku. Takovou, jakou jsme v těle a omezeném trojdimenzionálním světě nikdy prožít nemohli. Lásku, která není z tohoto světa. Proto často opakuji svým pacientům: „Nevíte, co je láska, neboť na tomto světě jste ji neprožili. Pletete si ji s množstvím jiných pocitů, ale dokud jste na tomto světě a v tomto těle, nevíte, co láska je.“ Lidé se často urazí, berou to osobně, neboť nechápou hloubku a smysl mých slov. Tehdy jim pravím: „Nekritizuji vás, neponižuju, ani vás nechci urážet, chci vás probudit. To však pochopíte až v okamžiku smrti a smrt ve vašem pojetí z tohoto světa neexistuje. Nic nekončí, jen se dostanete na hranici s mnohem krásnějším místem. Dojdete domů, kam patříte a kde se vám vše otevře.“ Další události a zkušenosti nám ukážou, jaký mělo všechno cíl a smysl a kam nás to vedlo.

Myslel jsem na slunečnici, svíčku a svícen, nutil jsem se myslet na všechno, co učím druhé. Ale bylo tu prázdno a ticho. Pomalu jsem vstal a vyrazil s tetou a jejím mužem k autu. Přijeli jsme domů a já vše oznámil matce. Když se rozplakala a začala se třást, dotknul jsem se jí, abych jí pomohl, uklidnil ji a dodal sílu, ale nefungovalo to. Ani mé oči, ani ruce, ani já sám jsem už nevyzařoval žádnou sílu. Po staletích bylo prázdno.

Zavolal jsem do nemocnice, abych požádal o tři dny volna na zařízení pohřbu. Následující hodiny, dny a noci jsem jako tělo bez duše jen přežíval, organizoval, odmítnul pitvu a dal vědět přátelům, kdy je pohřeb. Každý večer jsem přišel k tělu a pohladil studenou tvář ostatku mého otce. Stál jsem nad hrobem, sešlo se zde mnoho lidí, protože otec byl laskavý, milý a vždy uměl ochotně